

ZDAJ GRE ZARES

Treba se je organizirano pripravljati na vse vrste odpora, vključno s tistimi, ki bi bile potrebne, če bi prišlo do nasilnega posega zoper Slovenijo.

(Janez Stanič)

Najpomembnejši krivec za dejstvo, da je Jugoslavija danes takorekoč pred razpadom, je najvišji jugoslovanski politični vrh, ki je s tihim soglasjem republiških oblastnih oligarhij mesece in mesece bojazljivo popuščal navalu srbskega nacionalizma in rasizma, ki razbijaško tuli po Kosovu. Najlepši dokaz za to trditev nam je slednjič ponudil sam šef države Raif Dizdarević, ki je prejšnji torek pred milijonom razjarjenih Srbov na mitingu v Beogradu razkril in potrdil to žalostno in bedno resnico: najvišje državno vodstvo je otroško nemočno v želji, da bi fingiralo neodvisnost od militantne falange, ki je utelešena v velikem srbskem vodji, kondukatorju Miloševiću. Ne bom pozabil slike pred palačo federacije v Beogradu: Raif Dizdarević, ki se nečloveško trudi ugoditi razbesnели množici, se popolnoma preda sufliranju (očitno) srbskega mladca v džinsu. Mladenič, ki ga še nisem videl sedeti v predsedstvu SFRJ, je predsedniku države neprestano šepetal v uho, kaj naj še pove množici. In šef je tega anonimusa poslušal. Mladec mu je svetoval celo tako glasno, da smo lahko tudi gledalci slišali: »Ponovite celu rečenico... nemojte zaboraviti pomenuti Crnu Goru...«. Pa ni vse skupaj nič pomagalo! Šef Dizdarević je bil na koncu izžvižgan. Groteskno! Sramotno! Neverjetno! »Ena od popolnoma jasnih stvari je, da tako imenovane Titove in avnojske Jugoslavije ni več. Prav tako ni več socialistične in samoupravne Jugoslavije, kajti temu, kar se danes dogaja v tej državi, bi samo še popolen norec lahko rekel socializem in samoupravljanje« (Janez Stanič, Telex, 2. 3. 89).

Jasno, beograjska množica je tistega torka do večera čakala svojega Vodjo. Kaj Dizdarević, kaj predsednik ZZB NOV Jugoslavije... kvečjemu Miloševićev najbližji sodelavec, propadli kandidat za predsednika ZIS in predsednik srbske skupščine Borislav Jović, je bil povsem jasen in odločen, ko je zjutraj istega dne kričal beograjskim študentom: »Naj živi socialistična republika Jugoslavija, naj živijo narodi Jugoslavije!« Ali ste v teh dveh vzklikih opazili kakšno pomanjkljivost? Seveda! Jović ni omenil, da je Jugoslavija po ustavi še vedno federativna in da v njej še vedno živijo tudi narodnosti, ne le narodi! Jović se seveda ni zmotil nenamerno. Jović je namreč eksponent velikosrbskega šovinizma. In Jović bo polagal račune predvsem svojemu srbskemu narodu.

Torej je jasno! Ko govorim o velikosrbskem šovinizmu in rasizmu, ne govorim o (vseh) državljanih SR Srbije. Prav tako ne napeljujem na ceneno ločevanje Srbov na dobre in slabe. Opozarjam le na militantno in rušilno jedro srbske oligarhije, ki spretno (to je pač treba priznati) izkorišča upravičeno nezadovoljstvo in srd državljanov SR Srbije, da bi zrušili Jugoslavijo, takšno kot je (še) danes. Včerajšnje, avnojske namreč že ni več! Jutrišnja nastaja pred našimi očmi.

»V Jugoslaviji teče boj za slovensko preživetje, in to ne le gospodarsko in politično, ampak tudi nacionalno in človeško. Ta boj se z vso krutostjo, s klasičnimi fašističnimi in rasističnimi prijemi bije proti Albancem na Kosovu, vsa propagandna predhodnica 'dokončne rešitve' pa se je zrušila tudi že na Slovenijo« (ibidem). Bojim se, da te hude in usodne resnice v Šaleški dolini ne jemljemo dovolj zares. Če me občutek ne vara, večina razpadanje Jugoslavije (SFRJ) opazuje z nekakšne prizanesljive razdalje. Češ, vse skupaj je res noro, toda nas se to preveč ne tiče. Saj je vendar vse normalno: šole so odprte, v trgovinah je dovolj hrane, mestni promet deluje, gostilne obratujejo, časopisi izhajajo, proizvodnja se ni ustavila,

tankov ni na ulicah... A vse to se lahko v enem dnevu spremeni v preteklost.

Potreben je pokončen državljanski pogum. Seveda ne takšen, kot smo mu bili marsikje priča prejšnji teden: mnogi državljani iz Šaleške doline so izjavo »Proti uvedbi izrednega stanja, za mir in sožitje na Kosovu« lastnoročno podpisali šele potem, ko so se prepričali, da jih k solidarnosti s kosovskimi rudarji kličejo družbenopolitične organizacije. Nista jih klicali vest in skrb za življenje ljudi. Morda bo to kmalu skrb za lastno življenje. Sfižen pojem moralnopolitične (ne)oporečnosti končno dobiva svojo pravo vsebino.